

»Naa — har jeg saa ikke Grund til at kalde Dem en Lykkens Pamphilius?« vedblev den anden. »Jo flere Dumheder De laver, jo større Furore gør De. — —«

Der blev tysset paa ham af nogle Folk, der stod i Nærheden. Sangerinden havde taget et nyt Nodeblad, og der var igen bleven kirkestille i den store Sal.

Per vendte sig fra ham og listede ud af Døren.

Langsomt og tankefuld gik han gennem Kabinettet og videre ud i Forstuen. Herfra stod Døren aaben ind til Biblioteket og den bagved liggende Billardstue, der begge tjente som Rygeværelse. En tæt Havannadamp trængte allerede ud fra det forreste Rum, hvor en Samling høj-røstede Herrer førte en livlig Debat. De kunde ikke ses fra Forstuen, men deres Stemmer overdøvede endogsaa herude Musikken fra Salen.

Et Par Skridt fra den aabne Dør standsede Per med eet. Han havde hørt sit Navn nævne derinde. Og da han havde staaet lidt og lyttet, blev det ham klart, at det var ham, Ordstriden galdt, og at det var hans Projekt, der havde sat Liden-skaberne i Bevægelse. Der var to, som i Munden paa hinanden sagde, at Københavns Interesser for Landets egen Skyld ikke turde angribes, hvortil en anden — en Mand med en kraftig Stemme — svarede, at for ham var det netop det ny og tiltalende ved den fremsatte Tanke, at den saa af-